

обѣщаніе-то кое-то Прасковія бѣше имъ казала че вѣще да гы забрави, и отъ тогазъ още гы облажаваха за добро-то нхно счастіе.

Нека сега оставиме прескорбно-то това мѣсто; и нека слѣдуваме любопытна-та наша путешественница. Когда-то двама-та пріатели кои-то я содружаваха, я оставиха, она бѣше намѣрила много млади дѣвойки кои-то правиха истый-атъ путь до ближно-то село, раздѣлено отъ Исхимъ почти до 25 верста. Като варвяха обиколыха отъ множество млади селяне отъ кои-то нѣкон на полвинъ пїяни бѣха; онѣ отъ конѣ-те си слѣзоха съ причина да гы содружатъ: това быде въ вхожденіе-то великаго едного лѣса. Млади-те дѣвойки ужасени никакъ перачиха съ тѣхъ заедно да варвятъ: тѣ пнаха нѣкон путни запаси (ястія), и сѣднаха край путь-атъ за да похапнатъ умоляющи селянѣ-те путь-атъ си да слѣдувать; онѣ обаче при тѣхъ сѣднаха и думаха че искатъ да участвувать на нхна-та закуска, и послѣ до село-то да гы содружатъ. Въ тая периплетка, Прасковія за да отдалечи тѣя безобразны помысли една хитрость да употреби коя-то и ѣ сполучи. „ Съ радость заедно съ васъ отива-